

θεῖν τὸν Εὐαγγελικὸν ζυγόν, καὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν ἀξίαν, διὰ τῆς χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τῶν συμπαρατόνων Λειτουργῶν καὶ Συνεπισκόπων, τῇ ἐπιφοιτήσει, καὶ δυνάμει καὶ χάριτι τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος· ἐνίσχυσον, ὡς ἐνίσχυσας τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους καὶ προφήτας, ὡς ἔχρισας τοὺς Βασιλεῖς, ὡς ἠγάσας τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ ἀνεπίληπτον αὐτοῦ τὴν Ἀρχιερωσύνην ἀπόδειξον, καὶ πάσῃ σευνότητι κατακοσμῶν, ἅγιον ἀνάδειξον, εἰς τὸ ἄξιον γενέσθαι, τοῦ αἰτεῖν αὐτὸν τὰ πρὸς σωτηρίαν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπακούειν σε αὐτοῦ. Ὅτι ἠγάσται σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασται σου ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Μετὰ τὸ Ἀμήν δὲ τῆς εὐχῆς ταύτης, εἰς τῶν συγχειροτονοῦντων Ἀρχιερέων λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἀλλ' ὅσον ὡ ἀκούεται εὐκρινῶς, ταῦτα τὰ Διακονικὰ

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπερ τῶν ἄνωθεν εἰρήνης.

Ἐπερ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἐπερ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος,) ἱερωσύνης, ἀντιλήψεως, διακονῆς, εἰρήνης, υγιείας καὶ σωτηρίας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπερ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦδε), τοῦ νυνὶ προχειριζομένου Ἐπισκόπου, καὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅπως ὁ φιλόνητος Θεὸς ἡμῶν, ἄσπιλον, καὶ ἀμώμητον αὐτῷ τὴν Ἀρχιερωσύνην χαρίσεται, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπερ τῆς πόλεως ταύτης, πάσης πόλεως, χώρας καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὑπερ πάντων τῶν χρηζόντων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπερ τοῦ ρυθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου, καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σώσον, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀγράντου κτλ.

Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐκφωνοῦνται ὁ Ἀρχιερεὺς ἔχων ὠσαύτως τῇ τοῦ χειροτονομένου κορυφῇ τὴν χεῖρα ἐπικειμένην λέγει μυστικῶς τὴν ἐξῆς εὐχὴν

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἀνθρώπου φύσιν τὴν τῆς Θεότητος ὑπενεγκεῖν οὐσίαν, τῇ σῇ οἰκονομίᾳ ὁμοιοπαθεῖς ἡμῖν διδασκάλους καταστήσας, τὸν σὸν ἐπέχοντα θρόνον, εἰς τὸ ἀναφέρειν σοὶ θυσίαν καὶ προσφορὰν ὑπερ πάντος τοῦ λαοῦ σου· Σὺ Χριστέ καὶ τοῦτον, τὸν ἀναδειχθέντα οἰκονόμον τῆς Ἀρχιερατικῆς χάριτος, ποίησον γενέσθαι μιμητὴν σοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Ποιμένου, τιθέντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπερ τῶν προβάτων σου· ὀδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν τῷ σκοτεινῷ, παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ρωστῆρα ἐν κόσμῳ, ἵνα καταρτίσας τὰς ψυχὰς

τὰς ἐμπιστευείσας αὐτῷ ἐπὶ τῆς παρουσίας ζωῆς, παραστῇ τῷ βηματί σου ἀκατασχύντως, καὶ τὸν μέγα μισθὸν λάβῃ, ὃν ἠτοίμασας τοῖς ἀθλήσασιν ὑπερ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου σου. Σὺν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν, καὶ σώζειν ἡμᾶς, ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναυπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων».

Μετὰ τὸ Ἀμήν, αἶρει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τίθειν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς, μετὰ δὲ ταῦτα δίδει τῷ χειροτονηθέντι τὸ Ὀλοφόριον, (ὅπερ κατὰ Συμεῶνα Θεσσαλονικῆς δηλοῖ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Σωτῆρος, ὅστις τοὺς πεπτωκότας ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐνδυσάμενος ὄλην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν) καὶ φωνεῖ τὸ Ἀξίως, ὅπερ ἐπαναλαμβάνουσι καὶ οἱ ἐντὸς καὶ οἱ ἐκτὸς τοῦ Βήματος. Ἐνταῦθα δὲ συμπληροῦται ἡ χειροτονία.

Τοῦτου γενομένου ἀσπάζεται ὁ χειροτονησὸς τὸν χειροτονηθέντα, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι, καὶ μετὰ τῆς συνήθους εὐφημίας «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα», ἀνέρχονται εἰς τὸ Σύνθρονον, ὅπερ κεῖται ἐντὸς τοῦ βήματος ὅπισθεν τῆς ἁγίας Τραπεζῆς.

Μετὰ ταῦτα ἐξακολουθεῖ ἡ λειτουργία, ὁ δὲ χειροτονηθεὶς λαβὼν τὴν εὐλογία τοῦ χειροτονησάντος, λέγει τὸ «Εἰρήνη σοὶ τῷ ἀναγινώσκοντι καὶ παντὶ τῷ λαῷ» μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀποστόλου, ἢ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ῥῆσιν εἰρηνεύει εἰς τὸν Ἀπόστολον· φέροι δὲ οὕτω τὰ δευτέραια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις εἰρηνεύει εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

Κατόπιν τελεῖται ἡ Θεία λειτουργία, πρώτῃ τὰξιν λαμβάνων ὁ χειροτονηθεὶς ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν συλλειτουργῶν μετὰ τὸν Πρῶτον. Ὁσαύτως μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους», καὶ λεγόμενου τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως ἐπὶ τοῦ ἀσπασμοῦ ἀσπάζεται τὸν Πρῶτον ἀρχιερέα, πρὸ τῶν ἄλλων. Ὁσαύτως δὲ μετὰ τὸν Πρῶτον, πρῶτος τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων μεταλαμβάνει, καὶ ἔπειτα οἱ λοιποὶ, παρακλιμαβάνων δ' ἐκ τοῦ χειροτονησάντος τὸν Θεῖον Ἄρτον μεταδίδει εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους.

Ἐν τέλει δὲ ὁ Μητροπολίτης δίδει αὐτῷ τὴν Ἀρχιερατικὴν ῥάβδον λέγων αὐτῷ

«Λάβε τὴν ῥάβδον ἵνα ποιμαίνῃς τὸ ἐμπιστευθέν σοὶ Ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ· καὶ τοῖς μὲν εὐπειθέσιν, ἔστω αὐτοῖς ὑπὸ σοῦ βακτηρία, καὶ ὑποστηριγμός, τοῖς δὲ ἀπειθέσι, καὶ εὐτραπέλοις, χρῶ αὐτῇ, ῥάβδῳ ἐπισυπτικῇ, ῥάβδῳ παιδεύσεως».

Δίδεται δὲ αὐτῷ κατόπιν καὶ ἡ Μίτρα.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος ἐξέρχεται καὶ διανέμει εἰς τὸν λαὸν τὸ Ἀντίδωρον.

A. M.

Μὴ ζῆτει τὰ γινόμενα νὰ γίνωνται ὡς θέλεις, ἀλλὰ στέργε τὰ γινόμενα ὡς γίνονται· καὶ οὕτω θὰ ζήσης κακῶς.